

Za oknem padaly těžké sněhové vločky a pomalu se stmívalo. Julia myslela na postel a na to, že chce být doma a od všeho utéct. Její svět se v těch posledních pár hodinách a dnech zbláznil a bylo těžké tomu všemu uvěřit.

„Vaše babička ve své poslední vůli vše odkázala vám. Zdědila jste její dům v Postupimi spolu s veškerými financemi.“

Notář Steinmeier mluvil chladně a unaveně, naprosto oproštěn od situace, kterou se svými klienty pravděpodobně zažíval několikrát do týdne. Vypadal, že se nejvíce těší, až Julia konečně odejde a on půjde s rodinou kupovat dárky a navštíví městské vánoční trhy.

Upil kávy na svém stole a pokračoval: „V poslední vůli si také přeje nechat svůj popel rozprášit na louce nad jejím rodným domem v českých Sudetech, u hranic s Polskem.“ Zabodl do Julie ostrý pohled.

„Promiňte?“ zarazila se Julia, která tak nějak čekala, že do řešení babiččiny pozůstalosti a jejího pohřbu budou zapojení i ostatní členové rodiny. Její dvě sestry a matka. Možná širší rodina, sestřenice, tety. Proč tady sedí sama?

„Je to jen přání,“ pokračoval notář, „které samozřejmě nemusíte pro dokončení celého řízení splnit. Vše zdědíte i tak. Ovšem toto si výslovně přála.“

O tom městě kdysi jako malá slyšela. Na jeho jméno si nedokázala vzpomenout. Svou babičku neviděla přes deset let, se svou rodinou se nestýkala. Skoro všichni kromě ní žili v okolí Drážďan v bývalém východním Německu. Ona se jako jediná přestěhovala na Západ, do Frankfurtu

nad Mohanem. Pouze s otcem udržovala nějaké kontakty. Otec od ní nic nevyžadoval a nic jí nevyčítal. Dokázali se tolerovat jako dvě dospělé bytosti. Ale s matkou to byla horší. Byla plná výčitek, očekávání, odsuzujících pohledů. A také nenávisti vůči Čechům. Vyčítala jim poválečné útrapy celé rodiny, velmi těžce nesla vysídlení do Německa a zabavení rodinného majetku. Možná to byl ten důvod, proč tady Julia seděla sama. Možná proto si babička vybrala ji.

„Slečno, rozumíte celému textu závěti, souhlasíte s ním?“ pokračoval lehce rozladěným tónem Steinmaier, jelikož denního světla stále rychleji ubývalo a začínalo se rozsvěcet vánoční osvětlení. To mu připomínalo nenakoupené vánoční dárky a čekající rodinu.

Blbě vánoční svátky, celá ta pseudorodinná tradice, hraná radost a veselí, štěstí, rodinné teplo domova a kdovíco ještě. To poslední, na co Julia myslela, byly vánoční svátky s rodinou, kterou neměla. Rodina. Tohle bylo první setkání s její rodinou po dlouhé době. Pokud nepočítala občasné telefonáty s otcem.

„Slečno?“

„Ano, rozuměla jsem,“ vyhrkla možná až příliš agresivně Julia, „pokud jsem se její přání splnit. Jsem ale hodně zaneprázdněná. Mám moc práce. Raději zařídím pohřeb, na cesty do zahraničí nemám čas a upřímně ani pomyšlení.“ Snažila se s celou záležitostí, kvůli které se jí začínaly vracet vzpomínky na rodinné „štěstí“, co nejrychleji skoncovat a umlčet ji dřív, než bude pozdě. Ani si nepamatovala, kde konkrétně v Čechách to město leží. Věděla něco málo o vysídlení, část rodiny údajně musela uprchnout i před Poláky. Sama navštívila Čechy vícekrát, Praha jí připadala krásná a velmi ráda se tam vracela. Od doby, kdy si Češi v referendu schválili odchod z EU, tam ale nebyla. Přesto nevěřila, že by se na té zemi tolik změnilo. Minimálně ne pro ni jako pro cizinku.

Notář se nedal odradit a s ubíhajícím časem mluvil stále rychleji a naléhavěji: „Vaše babička mne upozornila, že je to pro ni opravdu velice důležité. Chce být rozprášena právě tam. Zkuste si představit, jak by se cítila, kdyby věděla, že její poslední přání nehdáte splnit.“